

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5645/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, чији је заступник Градски правобранилац из Вршца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 878/19 од 09.07.2019. године, на седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 878/19 од 09.07.2019. године, у преиначујућем делу, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 878/19 од 09.07.2019. године, у преиначујућем делу.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Основни суд у Вршцу, пресудом П 1764/18 од 13.02.2019. године, одбио је приговор туженог о апсолутној ненадлежности Основног суда у Вршцу (став први изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је обавезао туженог да исплати тужилци на име накнаде штете, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке). Обавезао је туженог да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате (став трећи изреке). Ослободио је тужиоца плаћања судских такси (став четврти изреке).

Виши суд у Панчеву, пресудом Гж 878/19 од 09.07.2019. године, делимично је одбио као неосновану жалбу туженог, а делимично усвојио као основану и пресуду Основног суда у Вршцу П 1764/18 од 13.02.2019. године, потврдио у ставу првом изреке, којим је одбио приговор туженог о апсолутној ненадлежности Основног суда у Вршцу, док је преиначио у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила

да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде штете, одређене новчане износе, са законском затезном каматом и обавезе тужени да накнади тужиљи трошкове поступка досуђене првостепеном пресудом (став први, други и трећи изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате (став четврти изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженом трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом (став пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиле није изузетно дозвољена.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, с обзиром на то да нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда ИУо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредбе члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ бр. 109/07, 99/11, 18/13, 40/15 и 103/15) будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Поред тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године, изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда, донето у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу одредбе члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретној ситуацији није учињено, због чега је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из одредбе члана 210. став 2. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Службени лист СРЈ“ бр. 31/93, 22/99 и 44/99), као и успостављање одговорности туженог на основу одредбе члана 172. став 1. ЗОО, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 413. а у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба је поднета 04.09.2018. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 14.415,90 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање, које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. став 1. и 2. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Поред тога, како је одребом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, то у овом поступку нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано, да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, с обзиром на то да овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији.

Одредбом члана 154. став 1. ЗПП, је прописано, да, суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404, 413, 479. став 6. ЗПП и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић